

vel vogte sig for at gjøre dette til et almindeligt Princip. Det vilde see galt ud i Landet, om Kommunen, naar Ministeriet velvillig havde henvendt sig til den for at høre, hvorledes den troede, at Sagen bedst kunde ordnes, og Lovgivningsmagten var kommen til Erkjendelse af, at den skulde ordnes paa den og den Maade, skulde have Ret til, fordi Ordningen ikke netop var steet paa den Maade, som den havde forudsat, at sige: Saa er Lovens Intet, saa er Kongens Underskrift Intet. Vi maatte jo altsaa efter de Herrers Mening, der fremsatte en saadan Udtalelse, uden at vide det, saa at sige være komne til at staae paa det Gebeet, at Kommunen kunde gjøre Opstand (Jacobsen: Er det mig, der har sagt det?). Det ærede Medlem spørger, om det er ham, der har sagt det, men jeg har jo i Forveien sagt, at jeg ikke tør sige, hvem der har sagt det; dersom jeg vilde tage Rigsdagstidenden frem, skulde jeg nok finde, hvem det er, men det er mig aldrig om at gjøre at finde Personerne, det er mig om at gjøre at finde Meninger og Udtalelser, og en saadan Udtalelse er falden her. Det er altsaa meget rigtigt, at vi ikke forandre vor Stilling i denne Henseende ligeoverfor Kommunen, og at vi ikke saaledes svække Regjeringsmagten ligeoverfor Kommunen, at denne skal betragte en velvillig Henvendelse af Ministeren som en Overeenkomst, der ikke kan forandres ved selve Loven. Kommunen synes her at være bleven særdeles herrelig ligeoverfor den lovgivende Magt, og det undrer mig ikke, thi naar man lægger Mærke til, hvorledes endeel af den lovgivende Magt, nemlig denne Forsamling, i dens Sammensætning er bleven behandlet fra visse Sider, saa er det ikke underligt, om Kommunen her i Kjøbenhavn prøver paa at vove os over Hovedet, men det vilde være Uret, om vi vilde lade dette see. Her er aldeles ikke Spørgsmaal om, at Staten ikke giver Bidraget med den samme Sikkerhed, som Kommunen yder, thi Kommunen giver slet ingen Sikkerhed. Vi opføre Beløbet paa vor Finantslov, og Kommunen sætter det paa sin Finantslov, men have vi nogen anden Sikkerhed for, at den yder Beløbet, staaer der i Loven et eneste Ord om, at Ministeren, som her handler paa vore Vegne, har en tvingende Myndighed imod

den, hvis han finder, at Politiet ikke er tilstrækkeligt? (En Stemme: Kommunalloven!). Jeg gad høre, hvor dette staaer i Kommunalloven; det staaer intetsteds deri, og kan ikke staae der af den simple Grund, at det saa ogsaa maatte findes her i Loven. Der staaer i Kommunalloven, at Ministeren kan begrænde Kommunens Udgifter, men der staaer ikke, at Ministeren paa sit eget Ansvar, ifølge sin egen Villie, kan paalægge den Udgifter. Kommunalloven indeholder en Begrænsning ligeoverfor Kommunens Virksomhed, men der staaer ikke Noget om — det vilde ogsaa være haardt for Kommunen, om det stod der — at der alene ved en ministeriel Bestemmelse kan paalægges den Byrder, og dette kan heller ikke være Ministeriets Mening. Der er en anden Ting at mærke ved denne Lov, som stiller Sagen i et ganske mærkeligt og eiendommeligt Forhold. Naar man gaaer ud fra den Forudsætning, som iøvrigt ikke er rigtig, men som jeg seer behersker de ærede Medlemmer, at Ministeren og Kommunen kunne enes om disse Udgifter og paalægge Kommunen dem, og at der i den Henseende ingen Grændse skulde være ved denne Lov, saa staaer Ministeren og Kommunen i denne Sag i et saadant Lovgivningsforhold til hinanden, at Lovgivningsmagten i den Henseende er sat aldeles udenfor. Naar det ærede Medlem siger: „Hvorfor skulle vi ikke her gjøre det Samme, som vi f. Ex. have gjort ved alle Gagelovene?“, saa maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at man ved alle Gagelovene har vist den store Forsigtighed at sige, at de kun ere givne paa Tid — og dog synes det mig, at man her i denne Forsamling, i det Mindste fra Manges Side, er kommen til den Erkjendelse, at man derved har givet for Meget, saa at man sandsynligvis vel vil vogte sig for her at gjøre det Samme — og jeg vil bringe det ærede Medlem i Erindring, at Grunden til, at disse Love fra Begyndelsen af ere komne til at kaldes Gagelove, er, at man ikke troede, at man nogenstunde vilde falde paa at kalde dem et Normalreglement. Vi skulle erindre, at vi nu i vort Ministerium i det Mindste have een Minister, som har ført an i en af Rigsdagens Forsamlinger, for at gjøre gjældende, at man ikke her i dette